

A photograph of Rudolf Péter, a man with short dark hair and a beard, wearing a dark jacket over a black t-shirt. He is looking slightly to the right with a thoughtful expression. In the background, another person is visible in profile, and there's a white table with some items on it.

**Beszélgetés
Rudolf Péter
színész-rendezővel**

„Mámoros dolog, amikor a semmiből lesz valami!”

Honnan jön?

Érdekes, csak mostanában jöttem rá, hogy engem másnak gondolnak, mint aki vagyok. Általában városi sviháknak néznek, pedig ez nem így van. Adatszerűen Budapesten születtem ugyan, de a következő évben, 1960-ban pedagógus szüleimmel Órbottyánba költöttünk, szolgálati lakásba, ami olyan volt, hogy télen a víz reggelre belefagyott a lavórba. Ott laktunk három évig, aztán ahova mentek az anyuék tanítani, oda költöttünk tovább, legközelebb Vácdukára. Amitől ugyan én nem lettem amolyan igazi falusi gyerek, de azért tényleg ott laktunk a falu szélén. Aztán Vácra kerültünk, ahol apám lett a művház igazgatója; az nagyon jó volt, mert így bérelt helyem lett a moziban, az utolsó sorban, és mindent, de mindent végignézhettem. Aztán ráadásul apám fotósakkört is vezetett, azt is nagyon élveztem, fantasztikus, mikor a semmiből a hívóban előjön valami, a kép! Aki még nem látott ilyet, menjen el egy fotólaborba és nézze meg, nagy élmény.

És a színház?

Az valahogy kezdettől fogva bennem volt. Színész akartam lenni, de persze más is, ugyanolyan komolyan: orvos, építészmérnök, védőügyvéd. A színészetnek is van egyébként előzménye a családban: egyik dédnagyapám, Bálint János ismert színész-rendező volt. Én azonban mindig is irigykedve figyeltem azokat, akik eltökélten tudták, hogy színészek akarnak lenni, és ennek megfelelően építették az életüket. Akik próbáról próbára, előadásról előadásra vér-verítéssel létrehoznak valamit, akik fel tudnak mutatni néhány olyan alakítást, olyan pillanatokat, amelyek egy csomó ember számára meghatározó élmények maradnak. Én tudom, hogy ilyen soha nem lehetek. Az én nyughatatlanságom, ide-oda ugrálásom a dolgok, a formák, a műfajok között ezt lehetetlenné teszi.

De a főiskolát azért elvégezte?

Igen, de az is hogyan kezdődött?! Anyám bravúros ötletére egyszerre jelentkeztem a színire és a jogra. Elsőre nem vettek fel, de a jogra igen, és előfelvételiként elvittek kato-

nának. Na, onnan jelentkeztem megint a főiskolára, de akkor már nem adtam nekik sok esélyt, hogy kirúgjanak: katonaruhában, lopott rohambilivel a fejemen adtam elő a Hetvenkedő katonát — szóval, hexameter magyar katonacuccban, felvettek. De azért persze odamentem a jogra a tanévkezdésre, ahol a rektor fehér kesztyűvel szépen mindenkiel kezét fog, velem is ezt tette. Nem is tudom, miért, leginkább pózból szemtelenkedtem oda — vagy talán azért, mert tudtam, hogy egyszer még ezt egy interjúban el fogom mondani. Hát tessék...

A főiskoláról egyenesen a Vígszínházba került, ahol színészi éveit zömét töltötte. Miért jött el?

Óriások között voltam: Páger, Ruttkai, Darvas, Tordy és a többiek álltak a sorban a büfénél. Nagyon jó dolgom volt, ott rendezhettem először, szerettem ott lenni. De aztán egyszer csak azt éreztem, hogy túlságosan kiszámíthatóvá vált az életem: valamit gondoltak rólam, de én már mást akartam gondolni magamról. Valahogy négyesre csináltam mindent, és ki akartam próbálni, hogy tudom-

ötöstre is. Rossz volt eljönni, rossz nem tartozni valahova, mégis meg kellett próbálnom. **A szabadúszás viszont kemény világ, nem?**

Hát az! Kezdetben vidékre jártam, de a család miatt ezt aztán abba kellett hagyni. Mondjuk, elindultam fél négykor Miskolcra — akkor még nem volt autópálya sem — III. Richárdot játszani, aztán megint autóba ültem és hazajöttem. Mert reggel azt akartam mondani a gyerekeknek, hogy jó reggelt, itt van apa!, ha már ugye este általában nem lehettem velük. Pedig én nagyon szerettem vidéken dolgozni, mert ott még hosszú í-vel színész az ember, ott még valahogy megmaradt a szakmának az a méltósága, ami Pesten már elkopott. De hát ezt nem lehetett hosszú ideig csinálni — az Új Színházban lettem művészeti vezető. Volt benne örömem, de aztán jött az Üveg-tigris, és nem akartam egyikben sem félfenékkel lenni, úgyhogy elköszöntem. Azóta is játszom és rendezek színházakban, élvezem, de valahogy most a film izgat nagyon. Amit a fotózásnál mondtam: az mámoros dolog, ahogy a semmiből lesz valami. Írok — azt is

Jelenet a *Beugró c. műsorból* (Partnerek: Pokorny Lia, Kálloy Molnár Péter és Szabó Győző)

nagyon szeretek —, és aztán tessék, egyszer csak megszületik, ott van a film! Az hihetetlen érzés!

Az „Üvegtigris”-filmek után azért most éppen egy alapvetően színházi műsor, a „Beugró” sikereinek örülhet: arra még nem volt nálunk példa, hogy mozgalom

induljon egy tévéműsor megmentésére!

Bár nagyon édeskésen hangzik, de kifejezetten azt kell mondanom, hogy borzasztóan szívet melengető érzés volt azt megélni, hogy emberek ezrei petíciókat írnak alá azért, hogy továbbra is láthassák ezt a műsort. És amióta az m1-en vagyunk, azóta is folyton jönnek a visszajelzések minden irányból, rétegből és korosztályból. Ugyanis annak idején ezt sokan valamiféle rétegműsornak könyvelték el, és mára szerencsére bebizonyosodott, hogy erről szó sincs, ez gyakorlatilag mindenki számára élvezhető.

Az ön számára mi a kulcsa ennek a műsornak?

A kooperáció, az együttműködés. Rengeteget tudunk adni és kapni egymástól ott a pódiumon, és ezért mutat ez a műsor szimbolikusan túl önmagán. Nekem ez a színháztól függetlenül is arról szól, hogy „ne csak a saját tervedet szódd!” hanem legyen érzéked arra, hogy a másiknak is vannak tervei, és együtt ezek sokkal többet érnek. Mert az alaphelyzet az, hogy elkezd valaki improvizálni, és úgy érzi, hogy neki kell a dolgot megoldani. Születik egy terve, amit aztán végig akar vinni, félelemből! Mert fél, hogy ha az ő tervébe valaki belepiszkál, akkor az elromlik, szétesik. Viszont ha tud a másikra, a többiekre figyelni, akkor van rá esély, hogy összeadódnak a dolgok, és valami sokkal jobb születik.

Úgy tudom, hogy mint kultúra-fogyasztó is lelkes – állítólag képes például egy nap fél tucat filmet is megnézni...

Azért ez nem rendszeres, de arra határozottan emlékszem, hogy egyszer csak ketten voltunk egy vidéki városban a feleségemmel, és a helyi plázában megnéztünk szinte egymás után négy filmet. Más kérdés, hogy mire emlékszem belőlük, de hát a kedvenc regényem tartalmát sem tudom elmondani, csak benyomások vannak bennem. Azokat viszont tényleg megőrzöm, mert meghatározóak. De engem tényleg minden érdekel, még a rossz filmben is találok valami jót, fontosat. És azért sem jövök ki közben, mint sokan, mert tiszt

telem az alkotók belefektetett munkáját, és az esélyt az utolsó percig megadom nekik. Szóval, mindenevő vagyok...

Olcsó fordulat, de az asztalnál is az?

Én valaha vega is voltam, de valójában hedonista vagyok. A feleségem (*Nagy-Kálózy Eszter, a szerk.*) igyekszik kordában tartani ezen a területen, igaza van, jól is csinálja. És tényleg alkalmas vagyok például arra, hogy léböjt-kúrát csináljak, ha kell, tíz napig. Viszont ugyanilyen alkalmas vagyok arra is, hogy a környék parasztházaiból fölzabáljam az összes kolbászt! Tehát egy normális középútra, hogy jusson is, maradjon is, arra nagyon nehéz engem ránevelni. Ugyanakkor azért sikerült leadnom tíz kilót, ami nagyon fontos, és ezt meg kell őrizni. Eszter ebben is nagyon sokat segít, mert nem kell lemondanom a jókat evésről, csak éppen olyasmiket készít, amik nem hizlalnak...

És hozzá kortyol ebből a nyilván finom, de igencsak gyanús külsejű barnás léből...

Ó, ha nem is lúgot, de lúgosító italt iszom; én általában ódzkodom minden szélsőséges, fanatikus divattól, de az elsavasodásunkról

szóló könyv engem teljesen meggyőzött a logikus levezetésével. Rettenő mennyiségű kávé, szeszt, édességet nyom magába az ember, és ez a városi léttel együtt a test totális elsavasodásához vezet. És bizony, amióta ezt ellensúlyozom, sokkal jobb a közérzetem, és „mellékesen” a vérnyomásom is lement!

Rendszeresen sportol is, focizik például a színészszálogatottal, ugye?

Így van, minden héten játszunk, edzünk, csak most éppen sérült vagyok, volt egy részleges szakadásom. De amint összerakom magam, újra lemegyek focizni, amíg megint el nem szakadok. Futni is szoktunk, főleg Eszter, de én is, azt is nagyon élvezem, mert ugyanúgy megtisztulok, mint egy méregtelenítő kúra után. Ráadásul, ha lefut az ember húsz kilométert, az nem csak fizikai értelemben mossa át, hanem átvitt értelemben is: egyszerűen utána nem tud gonosz lenni! Nagyon érdekes, valahogy kimegy ilyenkor a „rossz” az emberből. Szóval vannak, akiknek minden napra ajánlanék egy maratont...

László István

Jelenet a Beugró c. műsorból Szabó Győzővel